

8JH-1

H 98

Vaid Hyzoti

*Zërat
e ditës së re*

poezi

824-1
MP8

VAID
HYZOTI

Zërat
e ditës
së re

poezi

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

HYZOTTI
Y AID

1-1668
M. 2. 11

Redaktor

FOTO MALO

Σέραι
e ditiās
sē 16

boezi

10829
SICILIA
M. 3. 1. 1918

EDITORIA POTURCA
-VALE WASHINGTON-

TRËNDAFILAT

Kam në shtëpi një rrënjë trëndafili
që mbrëmjeve me shumë gonxhe e shoh,
veç s'di kush i këput kur bie mëngjesi,
ndoshta nëna, babai... (unë çohem më vonë!).

Ngrihem e shoh trëndafilin në portë,
e kupton ai se ç'dua unë.
Me fëshfërimë fletësh sikur më thotë:
«Ua dhashë atyre që shkuan në punë».

SHTËPIA E PARTISË

Kjo më ngjan me shtëpinë time,
dhe me tënden ngjan, natyrisht:
një pllakë mermeri mban në hyrje,
te porta — orarin për vizitë.

Tryezës, ka një llambë vajguri,
(të tillë kishim dhe ne dikur),
babai në tryezë nuk e vuri,
por mbi oxhak a te një gozhdë në mur.

Këtu u mblodhën ata një natë nëntori
dhe erdhën pastaj në çdo vatër...
Kjo llambë qelqendritur flakën e mori
nga vatra jonë dikur e varfër...

NË TË GJITHA RRUGËT...

Edhe në rrugicat me avlli superëna,
bulevardeve me shatërvane e trotuare të gjera,
në rrugë të spërkatura me jargë buajsh,
në mezhda qëndisur me thundra kuajsh,
rrëpirave ku shkojnë vetëm tufat e dhive,
vijave të barit çelur prej stuhive,
pranë kullusorëve që çajnë mes parcelave,
në hekurudhëzat e minierave,
në institucione dhe akademira.
në tërthore malesh e asfalte të dlira,
në të gjitha rrugët, të moçme e të reja,
mund të shkosh për tek atdheu.
Dhe kur i ndien, i do të tëra,
vetë bëhesh pjesëz e këtij dheu.

PËR HERË TË PARË NË KRYEQYTET

S'më kujtohet në ç'moshë kam qenë,
mbase në klasën e dytë fillore,
kur shëtita udhëve të Tiranës
me babanë që fort më mbante përdore.

Për herë të parë në Tiranë kisha dalë,
njerëz të shumtë shkonin rrugës;
Skënderbeu i hipur mbi kalë
i qetë qëndronte ndanë Pallatit të Kulturës.

Për pallatet, shëtitorët e gjera
e pyesja babanë hap pas hapi.
Dinte ai, dinte për të gjitha,
siç dija dhe unë shumë gjëra nga fshati.

Si shëtitëm tërë ditën, në darkë
babai shpejtonte që të zinin trenin.
I thashë: — O babë, shëtisim dhe pak,
se mbase shikojmë xhaxhi Enverin.

1977

R R I T J E

Nuk duhet të vëmë duart në kokë
e të thërrasim me të zvargurin zë
se paskemi pasur kujtesë të fortë,
ndërsa tani? . . . Medet, po na lë!

Se diçka nga fëmijëria mend s'e mbajmë,
një fytyrë bashkudhëtari në tren.
Ah, emri i një personazhi romani
ndër mend s'po na vjen!

Paskemi harruar ca qyfyre nga shkolla,
hollësi si ca kleçka. . . kujtesa na la!
Shokë, në vendin e kujtimeve të vogla
lartohen si shtylla ndodhi të mëdha.

HISTORI MIRDITE

Malet krahfutur te njëri-tjetri.
Kullat mbi rrëpira veçonin njerëzit.

Frëngjitë e vogla përgjonin errësirën,
në emër të vdekjes dikujt i thirrën.

Plumbi i gjakmarrjes zhbironte honit
shtyrë nga baruti i kullës së Oroshit.

Me hejbe në krah mirditori nisej
në Prizren a Shkodër për tri qase misër.

Dhe ecte me natë, dhe ecte me ditë,
opingat i griseshin në shkëmb të florinjhtë.

S'e dinte thesarin që flinte nën shkrepë,
kërkonte veç misër. (Tek misri që jeta).

Dhe cullëve të sotëm nga kjo gojëdhënë
u kujtohet të kërkojnë bukë të bardhë.

Dhe kullat e lashta zgjeruan frëngjitë,
të marrin, të japin diell e dritë.